

הייתי אשתו של דויד אבידן פרק ו' ובו יסופר על המלחמה

לחופש הפרט של המשורר שזכה השבוע בפרס ראש הממשלה

פיגמליון והעוגב-שונב

תמצית הפרקים הקודמים

דויד אבידן.

שוב אני רואה, קוראי היקרים. כיצד רחמיכם נכמרים עלי וכיצד אתם משתתפים במר גורלי. הנה, אתם אומרים לעצמכם, ראו כיצד הגורל מתאנה לנערה אומללה. שנתיים היתה נשואה למשורר ש נרדף עליידי המימשל והמימסד ונחשב לטיפוס שולי. והנה, רק התגרשה ממנו. וראשה הממשלה גולדה מאיר בכבודה, מכבי דת את המשורר בכבוד שרק מעטים זוכים לו: פרס היצירה של ראשה הממשלה. אבל אני, קוראי היקרים, לא הצטערתי כל כך שלא ניצחתי לצידו של המשורר כשורי התחילה של גולדה עיטרו את ראשו. למה? זאת אולי תדעו בהמשך הדברי. כל מה שהיה בליבי היה תמהון — על איזה משיריו חוענק לדויד אבידן פרס ראשה הממשלה?

אני בטוחה שלא בעבור השיר הבא. לא, זה לא יכול להיות. אפילו גולדה לא תעשה את זה. השיר הבא, כפי שתלמדו לדעת, נכתב בהשראת אחת מאימרות ה' כנף שלי, שעוררה את המוזה בנפשו של המשורר והפריחה מתוכו את ציפור השיר: זיין לי את המוח, וגמר בפנים קודם היו שם רק חזל ואבנים קודם היו שם רק תבן וקש אבל היום התחלתי מחדש זה טוב, זה טוב, זה טוב! וההיום אני יפה פלוס חכמה ומתנחמת — אבל יש להודות פחות מיוחמה

לכן אני סובלת מאי טיפוק מיני במחוי הגאוני זה טוב, זה רע, זה טוב, זה רע! כפי שתראו ודאי, מוקדש השיר לי שפחתכם הנאמנה והוא משקף את יחסו של המשורר כלפי מי שנשא כאשת חיקו הניצחית. טוב, אז זה לא שדויד אבידן קיבל עכשיו 12 אלף לירות כפרס גולדה כדי שיוכל לכתוב בשקט ולחזור אחרי חתיכות מבלי שדאגות פרנסה יטרידו ארי תו — זה מה שמפריע לי. מה שמפריע לי זה שעד היום אני תופסת בדיוק מה היה הלקי בצד האיש הזה.

שים מתוחכמים דויד אבידן — המאה השלושים בע"מ: "פולקס ואגינה מודל ספורט לוקסוס".

ובכן, כל סיפורי הגירושין הטובים מתחילים ברגע בו נזרקת המילה "גירושין" אל חלל חיי הנישואין של הזוג המאושר. ברגע שמוציאים מילה זו מתת-ההכרח אל מעגל גלי הקול, היא הופכת מדבר בלתי אפשרי למעין אפשרות.

אם אני טועה, ואני בטוחה שדויד אבידן יתקן אותי בנקודה זו אם אני שוגה. הרי הייתי זו אני שפלטתי מפי הצעה מגונה זו כמוצא מחיי נישואין שלא היו חיים ולא היו נישואין.

אבל מוטב שלפני זה, כדי להכשיר את הקרקע, נערוך סיור קטן בקן המשפחתי החם של משפחת אבידן. בואו אחרי אל מיטבכם, חדר-המיטות שלהם, חדר האירוח וההול הקטן, שם נרקמה מסכת חיי הנישואין שלהם. אני משוכנעת שלפי הערכת משרד האוצר, היו חיינו נראים ודאי כחיים נוחים ויפים. היה לנו מכשיר טלוויזיה, פטיפון מוגן, שהחל לפעול אוטור מטית מהרגע בו הגעתי לדירה, הול עם ספרייה ושולחן כתיבה. היה לנו סלון צבוע

משורר, חיים מוזרים, שלא הייתי ערה להם כשחייתי אותם. אני מנסה להבין מה הם תרמו לי ומה הם הרסו בי.

אין לי ספק, כי ברגע בו גיליתי את אבקעים הראשונים בחיי המשותפים עם איש החלל והכוכבים, הרגשתי גם שנוצרה בי תלות חזקה מאוד למשורר אלופי. אני סבורה שזו היתה תוצאת היחסים שנרקמו בינינו, שדמו מאוד לסיפור פיגמליון. אני הייתי הליזה דוליטל של דויד אבידן ש' שיחק בכישרון רב את פרופסור היגנס.

באחד מחלקי אישיותו סובל דויד אבידן כנראה מתסביך פיגמליון. הוא חש צורך נפשי עמוק להעביר מידע, ידיעות וידע לאנשים נחשלים ורפויים. כמוני למשל, כפי שהייתי כאשר גילה אותי והרים אותי מאשפתות.

אומנם אין לחשוד בדויד אבידן שיש לו תשוקה להוראה או נטיה לחינוך, אבל במקרה שלי, כך אני מאמינה, הוא חרג מתוך עצמו. כשם שאני הועדתי לעצמי גיבוי של שינוי מיסגרת חיי של המשורר העוגב-שונב, כך קיבל הוא על עצמו את המשימה הבלתי אפשרית להפוך אותי, בת הסרבר הרחובותי, ליצור מתוחכם, מין אשה-מוכנה מתוצרת בית-החרושת לאנ-

האמת היא שאת סידרת הווידויים הזו, שאני סוחטת במאמץ רב מתוך ליבי ה' שבור והפצוע, אינני עושה כל כך למעני כם כמו שאני עושה זאת לצרכי שלי. אני סבורה שאני נותנת לעצמי לשכב על ספת

מאת לילי אבידן

הפסיכיאטר, כשכולכם הינכם כמרי הווידוי שלי, העוורים לי להוציא מתוכי את כל מה שהדחקתי במרוצת השנים ולהעלות אותו אל תחום ההכרה והמציאות. ועכשיו אנחנו מגיעים אל הפרק הקשה ביותר בטיפול הפסיכואנליטי הסומכי הזה — פרק הפרידה והגירושין.

אשה-מכונה:
"פולקס ואגינה"
ד' חיים אני עושה מאמצים כבירים לנסות ולהבין את חיי לצידו של ה'